

Adresse Fossveien 24
0551 Oslo
Norge

Telefon (+47) 22 99 55 00

Post Postboks 6853
St. Olavs plass
N-0130

Faktura Postboks 386
Alnabru
0614 Oslo

Org.no. 977027233
Giro 8276 0100265

Melanie Kitti
[Uten tittel]

MFA
Avdeling Kunstakademiet 2019

KHIODA
Kunsthøgskolen i Oslo,
Digitalt Arkiv

<https://khioda.khio.no>
khioda@khio.no

Publikasjoner som arkiveres/publiseres i KHIODA reguleres av Lov om opphavsrett til åndsverk.

Opphavsmannen beholder opphavsretten til materialet i KHIODA, men gir brukerne tillatelse til å sitere fra verket, samt videreformidle det til andre, i henhold til åndsverkslovens regler. En forutsetning er at navn på utgiver og opphavsmann angis.

Kommersiell bruk av verket er ikke tillatt uten etter skriftlig avtale med opphavsmannen.

MA TEXT

MELANIE KITTI

2019

Jag bor i en nedlagd kyrka långt härifrån. Jag bor med min mamma, min syster och min bror. Min bror har en tvillingbror som heter Cosmo.

Vi pratar med vår pappa utan språk.

Vi har osynliga väggar hemma hos oss.

Min mamma är halvt urna och halvt gral. Hon har mjuk päls. Jag försöker nå min mamma med dåd, men det lossnar, så enkelt som skinnet på ett kycklinglår, från min mammas medvetande.

Man kan längta efter någon eller något som man inte vill ha.

Jag föddes i ett stjärnhus utan sol.

Man firar inte den dagen. Det hade varit fel. Den som föder är den som blöder. Det ska man vara glad för.

Sen sitter livet aldrig ner.

Det tar cirka tre dagar att bryta sig ut ur ett ägg. Det är dumt att det tar så lång tid.

Man är helt färdig när man kommer fram.

Jag går efter min mamma i sömmarna. Ibland är hon så ful och äcklig. Jag hade aldrig sagt det till någon. Men jag kan tänka det för mig själv.

Hon är ful.

Jag håller hennes frykt i mina små små händer och trycker den mot mitt klumpiga bröst.

Min bh är för liten och den kliar.

Jag har fyra bröst, inte två.

Barr går i tu.

Jag är inte hel men jag är halv. En halv kan halveras men aldrig bli hel.

Jag är också två kvarts.

Jag är ett girigt barn.

Frosseri är mitt gevär.

Jag gräver mig helt ner till ben och marg.

Som en arkeolog rensar jag benen, men utan att låta bli att lämna
spår i de.

Jag har jord under naglarna som bevis.

Hos oss kommer livet i små portioner. Jorden är större än den är.
Min mamma stoppar kottar i skorna också, så de blir alldeles för små.

Det är så jobbigt att gå på måfå i dimma.

Allt jag går till har lagt ner. Simhallen också. Jag kan ligga i den tomma poolen ihopkrupen i ett hörn eller i mitten och göra osynliga änglar.

Jag kan hålla vatten på golvet för att det är lov.

Utanför växer fyra klöver.

Vi dricker bara gammalt vatten eftersom allt vatten är gammalt.

Vatten har också varit toalettwater, i simhallen, kiss...

Jag kan andas under och över vatten.

I min skolgård finns det mynt av bly och tenn som bara jag kan se.

Med spegelvända solkors på.

Min mamma har siktat solen i en gammal sil.

Jag är klumpig.

Hemma finns det slitna målningar av keruber på väggarna. Där finns inga keruber som liknar mig och min syster.

Min mamma har hängt ett stort fotografi över ett av målningarna. På bilden är en gammal brun kvinna och texten "Temaresor". Hon har ett smycke som går från näsan till ena örat, och en sjal över håret. Det är många små, små speglar i sjalen. Min mamma har ett tyg som liknar. Jag tänker att det är så jag kommer se ut när jag blir gammal. Jag tänker att då behöver jag inte bli gammal. Varken jag eller bilden passar in i vårt hem.

När jag ser min klumpiga kropp i spegeln tänker jag att det ändå finns likheter mellan mig och keruberna. Men min kropp är halv, och upp och ner, som en blåmes som letar efter mat.

Cosmo är min mammas favoritbarn.

Jag skrubbar mig med torra svampar från andra land. Men det finns smuts och fläckar som man varken kan eller ska tvätta bort. Så är det med allt.

Väggar kan ha ljud och lukt i sig som inte försvinner. Man bara målar och tapetserar över lukten och ljudet. Men det är där alltid under och emellan lagen.

Man kan lägga golv på golv på golv och sen gå på alla golv samtidigt.

Det finns brickor i vårt hus som aldrig byts ut. Och hinkar med påsar med förpackningar i.

Jag trycker hål i mina öron med metkrokar. De passar bra som örhängen och man kan trä flugor på strån som sen hänger och dinglar ner, helt ner till skulderna.

Sen röker jag cigaretter,
utanför luften.

Vissa nätter borde aldrig ta slut.
Dagar borde alltid ta slut.

Jag har en katt i himlen. Den har våfflade morrhår. Vi äter potatisskal till middag och vi klipper varandras hår. Vi har svarta och vita hår.

Varje dag dör minst en näbbmus. Varje dag gräver jag plats till en ny död. Jag tänker att avståndet mellan Cosmo och mössen är så pass liten att vi kan kalla det för en massgrav. Det är i alla fall massa döda i samma Jord.

Osten är fördärvad.

Det växer staket runt osten.

Jag bryr mig inte så mycket om det. Jag går bara över eller under staketet när jag vill.

Ostar har hål. Hål kan man fylla med vatten till exempel. Problemet är bara om hålet går rakt igenom. Då behövs något fastare.

Blålera kan funka. Det luktar äckligt om man man gräver fram det själv. Fördärvad ost med blålera.

Det står minigrisar, som inte kan prata, i ett bås.

Gravstenarna står huller om buller på kyrkogården. Min mamma pratar ofta om att sätta de på plats men hon är andefattig säger hon. Hon säger att vi är av samma skrot och korn.

Men korn kan malas, tänker jag, och sen blandas med andra korn och gammalt vatten. Man kan baka bröd av korn. Jag har kanske varit korn ja, men jag är bröd nu.

Det finns förresten inget som är nytt. Allt är bara gammal skrot.

Min pappa är inte *min* pappa.

Cosmo är vårt totem, jag är vårt tabu.

Jag knaprar rester av hästar och jag surplar vatten ur tomma
brunnar.

Runt bordet finns det fyra stolar. Min mamma skänker ordet och
en var av manualer.

Vi har små marginaler.

Det finns så många rätter som kan tillagas fel.

Om man inte vet vart man kommer ifrån,
hur vet man då att man har gått vilse...

Jag knyter knutar av mitt hår.

Jag har gått vilse i ett ögonblick.

Jag lägger huvudet mot gräset. Jag kan höra hur det vissnar och
blir blekt.

Kistorna min mamma bygger är för små. Kvadratiska. De är halvt för små för vanliga människor.

Men man kan eventuellt lägga halva människor, lag på lag i kistorna. Så de får plats.

Mina tårkanaler leder ut til min mormors lavendelåker.

Man känner när man inte känner längre.

Jag letar i lådor efter agnostiska föremål. Mina händer är kladdiga
av fläder.

Min mamma syr våra fattiga kläder.

Katter bara kurrar. Och tuggar i mitt hår.
Min katt har aldrig landat på alla sina tassar.

Min pappa stöper amuletter i mina armhålor. Han stöper de av
mynten, i tenn och bly.

Tenn i höger, bly i vänster.

Sen delar jag ut de till våra ovänner.

Jag är inte rädd för mina ovänner.

Jag dansar runt mareld med mina ovänner.

När jag går runt tjärnen bränner mina fötter avtryck i leran.

Bladen växer bakom grenarna. Jag täljer pilar av grenarna som jag kan nå.

Mitt knivskaft är gjort av syren.

Jag täljer ingen båge.

Jag siktar pilarna mot solen.

Jag har flera fingrar, armar, som kan spela på flöjter, än jag vill ha. De kryper runt i hålrum.

Man kan ha stenar i bakfickorna och man kan sitta på stenar med stenar i bakfickorna.

De vita sippar på vin. De bruna borrar flera hål i brunnar.

Min syster plockar gullregn med tänderna.
Jag har flammor i fickorna.

Gränser kan göra så ont.

Innanför gränser är det tomt.

Min mormor plockar lavendel på sin tomt. Jag har aldrig plockat själv men vet att det luktar gott. De växer och dör. År efter år, tills det inte är min mormors lavendel längre.

Min mormor ryter så det färgar av sig. Sen stryker hon min pepparkakskind.

Hon säger att jag är utvald,
sen väljer hon en annan.

Det gör ont att bli vald sist.

Min bror, han klappar marsvin av pap-maché.

Jag står i ögonskuggan, och ser på.

Marsvinen står parata längs med uppfarten till kyrkogården. På
varsin sida, på halm. Jag har ritat på de i smyg, och ångrat mig för
att det blev fult.

Det är jobbigt när man vill göra något fint och det bara blir fult.

Man glömmer att allt kan vara på lag. Och att också lag kan vara
på lag.

Min mamma fyller urnan helt till randen.

Vi har en röd bil som leder kadaver hem till oss.

Vi har en röd bil som spelar vilda utanför planen.

Halva fötter passar bra till kottar.

Det är synd att man inte kan använda kottar som ved. Men som tur är kan man göra mönster i lera eller sand med de. Men det är begränsat hur avancerade mönster man får till.

Jag tänker på nappar som ligger bredvid varandra.

Min syster krusar sitt hår tills det blir helt rakt.

Skelettet sitter ju inte fast i köttet.

Min mormor säger att hon hatar sådana som mig.

Men inte mig såklart.

Vi har ett körsbärsträd på gården. Det är så länge att vänta tills bären mognar och sen när bären har mognat så får man inte smaka för att skatorna ska ha.

Min mamma fäller trädet om våren.
Trädet blir till ved.

Min mage är en deg.

Deg kan bli till bröd och bullar.

Det finns äcklig deg.

En maskros har nästan hår.
Mitt hår är en klump.

Humlor har klumpiga kroppar, med hår.

Jag letar efter land som inte finns och land som gränsar till land som inte finns.

Jag letar efter spår av land som inte finns och spår efter spår av land som fanns men inte finns nu längre.

Jord är golv.

När man dör kommer man till jorden.

Jorden har sina egna barn.

Barn är undergivna de som går på dem.

När jag ska sova korvar kudden sig i örngottet. De osynliga
väggarna skakar och det faller fnöske till golvet.

Min pappa är nån annans pappa.

Sår blir till skorpor som tur är.
Bröd har skorpor.

Min mamma har ett halvt ägg i urnan och ett halvt ägg i gralen.

Min mamma målar blåa hästar.

Min syster och jag, vi spinner garn av hår och videung.

Vi väver mattor till golvet.

Min mamma vrider och vänder oss emot varandra.

Hon vill inte laga mat.

Jag ryktar och fodrar min mamma.

Hon spelar roller utan mig. Jag vet vad de går ut på.

Hon säger ord hon aldrig borde sagt.

Min mamma låter inte offergåvor gå till spillo.

En man är många hår. Ett hår är många maskor.

På natten, eftermiddagen och närsomhelst gnider kroppar förbi.

Det finns olika lag på jorden som kan skrapas bort ett efter ett. I himlen är det också lag. Om Cosmo är på samma lag som jag, så är vi två.

Mina händer är borta och jag försöker börja gråta.

Man kan rida utan tyglar.

Ibland hinner jag inte begrava näbbmössen. Det luktar lik när jag drar ut skrivbordslådan som de brukar ligga i. Även om det luktar äckligt, och jag ibland skulle önska att jag hade tid att begrava alla med en gång, så gillar jag att lukta i lådan.

Mitt skrivbord är rött och luktar lik. Lik lämnar skuggor.

Jag har spacklat alla hål i min blockflöjt.

Det växer vilt förgätmigej på kyrkogården. Det förväntas av min mamma att hon ska veta vem de var, som ligger i gravarna. Om någon kommer och frågar. Men jag vet att hon inte bryr sig. Jag är rädd för att någon ska upptäcka att hon inte vet. På stenarna är tecken som ingen kan tyda.

Det rinner batterisyra ner i mina ögon.

Om man inte ser kan man känna med fingertopparna på stenarna, i ett och ett tecken. De betyder vad man vill.

Cosmo har en sten av dun.

Gravarna läcker om vintern. Det knitrar.
Maskarna vänder på vägen ner, ner.

Månen är alltid ny.

Jag inkvarterar sniglar med hus på ryggen och jag räknar mina fräknar varje dag. Det är olika många varje dag.

Ju mer mina ben krymper sig längre och längre, ju starkare gror
min fläta.

Jag kan en hel jazz/funk-koreografi utantill. Jag behöver inte
kunna fler. Jag håller min torso i ro, medan mina ben dansar.
Jättefort. Fortare än jorden snurrar.

Jag vill att nån ska gå förbi och se hur fort jag dansar.

Tänk om man var död kortare tid än man levde.

Min mormor gror lavendel i sin trädgård.

Hon tror att hennes moster väcker mig om morgonen. Hennes moster är död, men man kan såklart väcka folk ändå. Speciellt när man har samma hårfärg.

Min mormors döda moster väcker mig en morgon. Hon har ett vitt nattlinne på sig.

Jag undrar varför det är viktigt att komma från himlen för att väcka någon.

Jag gömmer ringar i min mormors lavendelåker. Hon vet ingenting.

De kan ligga där för alltid. Eller så kan någon hitta dem.

Det er ett stup i änden av vår gård. Man kan se rakt ner på havet och stranden. Man kan se hur havet sliter för att nå fram till stranden. Men där är en strimma av talk som håller de ifrån varandra.

I havet finns det lyktor som blinkar i förståndet.

Jag är hård som flinta. Jag har gnuggat bort min hud och jag har rostat mina rötter. När jag tar skorna på mig kan jag gå på tidvatten.

Havet har skal. Havet krakelerar.

Hur skulle jag sett ut med skal.

Om man vattnar en man så gror den.

Om man vattnar en man så växer han.

Det är sprickor i gralen och min mamma bottnar i en djup tjärn.

En tordyvel är ett hus för några. Jag vänder på de så att de blir
liggandes på ryggen, på stigar i skogen.

Då kan min mamma vända de tillbaka.

Då blir hon glad. Det betyder tur.

Jag samlar på flinta, och jag dricker ljummen mjölk i solen.

Min klänning bullar sig som maräng.

Jag kan åka på otur.

Jag gråter lurviga tårar.

Det faller en tår i en tår i en kopp och jag har tårar mellan tårna.

Jag bygger en lergrotta runt en ö. Jag bygger den från insidan så
jag inte kommer ut.
Jag stöper ljus i mitten.

Mitten är en gryta utan öron.

Där inne växer breda stommar och egendomar.

Där inne står urtiden stilla.

Jag simmar i en brunn utan håll.

Jag tycker att livet smakar bränt och att min midja saknar mål.

Det gör ont att leva utan gränser.

Det gör ont att leva med.

Ens fötter kan lära att leva med kottar. Och att förlora sina kottar kan bli svårt. Ett sår efter kottar kan bli ömt och en skorpa efter såret kan bli lika stor som kottarna var. Så kottarna lika gärna kunde fått vara kvar.

Om såret aldrig får en skorpa kan det vara för att det var försent.

Deg kan bli till kringlor. Hår kan också bli till kringlor, men inte brödkringlor.

Folk kan gå i kringelkrokar tills de kommer fram.
Kringlor går runt og runt.

Min mamma håller ut det som är i urnan. Hon håller det i gralen.
Hon håller det fram och tillbaka mellan urnan och gralen. Hon
spiller massa.

Till slut är det ingenting kvar så hon börjar om igen.

